

Ngọt Ngào Ở Chung

Contents

Ngọt Ngào Ở Chung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4

Ngọt Ngào Ở Chung

Giới thiệu

Biên tập: CandyTôi họ Ngải, tên Thuần Tinh. Nhưng thật ra tôi thích được đặt là Thuần Kim[1]hơn, ai lại không thích

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngot-ngao-o-chung>

1. Chương 1

Tôi họ Ngải, tên Thuần Tinh. Nhưng thật ra tôi thích được đặt là Thuần Kim[1]hơn, ai lại không thích vàng? Nói thẳng thắn đến mức đó, tất nhiên tôi cũng có vài phần khí phách, cả ngạo khí nữa. Tuổi, đang trong độ tuổi lao động, hoa chưa có chủ. Mọi người đừng thắc mắc, chính tôi cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao đã “có tuổi” rồi mà chưa từng yêu đương?

Ôi, thực ra tôi không hề phong kiến, làm gì có chuyện đem tân hôn đầy đủ dâng hiến? Bản tiểu thư chỉ cần nhìn xem mình có nguyện ý hay không, trùng hợp là hai mươi lăm năm qua chưa có kẻ nào khiến tôi vừa lòng đến mức vì anh ta mà cởi áo tháo thắt lưng cả. Nói không chừng một ngày nào đó chán ghét cái lớp mỏng kia quá rồi, tùy tiện tìm một người hợp mắt, nhốt nó vào lịch sử lạnh cung cũng không chừng.

Thật sự không phải tôi thất vọng, nhưng đàn ông bây giờ, đúng rồi, xem tên bốn mắt đằng trước kia. Cao khoảng một mét bảy lăm, gầy như con gà rù, vai không thể gánh lưng không thể khiêng, là chủng vật đáng ra đã bị đào thải hết từ xã hội nguyên thủy. Chân khá dài, may ra cũng có tác dụng chạy thoát thân. Về mặt hiền lành sáng sủa, nếu ở những năm cách mạng, rõ ràng là một tên ngốc có thể vì một xâu mít quả mà tiết lộ việc cơ mật của Đảng. Không chừng còn là một tên DINK,[2] đây, ngay cả công năng sinh sản còn bị cắt xén, cưới về rồi để làm gì? Thuê phòng đẹp mà ở cũng thật lãng phí! Thuê... phòng? Căn phòng này tôi đã ngắm nghía khá lâu, khu vực tốt, nhà lại đẹp, nhưng một người thuê thì phí quá, Ngải Thuần Kim làm sao có thể buồn bán lỗ vốn?

“Người anh em, xem quảng cáo phòng cho thuê à?” Tôi vỗ vai bốn mắt.

“Đúng vậy.” Anh ta quay đầu. Thấy chưa, quả nhiên vẻ mặt rất ngốc.

“Phòng này không tồi đâu! Cùng thuê đi, lợi ích kinh tế thực tế. Vậy là xong nhé!” Tôi túm lấy anh ta đi tìm chủ nhà: “Cho thuê phòng.”

“Hai người là?”

“À, em trai của tôi.”

“Em trai?” Bốn mắt và chủ nhà đồng thanh kêu lên.

“Ông thấy có giống nhau không?” Khuôn mặt của tôi cười tươi như hoa, hung hăng vỗ lưng anh ta.

“Hình như không giống lắm.” Chủ nhà đánh giá.

“Sao lại không giống? Ông xem, mắt này, mũi này, miệng này.” Tôi đứng sát vào bốn mắt.

“Nhìn lại, dường như có điểm tương tự.” Chủ nhà gật gù.

“Tôi đã nói rồi, vừa nhìn đã biết chúng tôi là chị em.”

“Đúng đúng, cô nói thế, quả thật càng xem càng giống.”

Giống nhau? Ha ha, cái này gọi là dẫn dụ tâm lý tương tự. Chưa từng nghe qua sao? Tôi phát minh đó.

À, đã quên giới thiệu, bốn mắt họ Lục, tên Bình. Chắc chắn, đặt tên cũng không hề cá tính. Hơn tôi chưa đến một tuổi.

Bốn mắt chuyển đề vào nhà, hỏi: “Cô, vì sao nói tôi là em trai?”

“Vừa nhìn đã thấy anh nhỏ hơn tôi mà, không làm em trai chẳng lẽ làm em gái, hay là cháu trai?” Tôi mở phòng ngủ lớn, “Phiền anh đem hộ tôi ít đồ vào trong.”

Anh ta vừa chuyển đồ vừa tức giận: “Nhưng tôi vốn lớn tuổi hơn cô, còn cao hơn nữa.”

“Muốn thăng chức làm anh trai? Vớ vẩn, anh anh em em nghe quá mờ ám, anh không sợ, tôi còn muốn tránh nhé.”

“Vì sao phòng tôi nhỏ vậy?” Bốn mắt vào phòng bên cạnh hô lên.

“Con gái nhiều đồ đạc lắm! Anh có keo kiệt quá không đấy? Có phải đàn ông không?” Nhắc tới vấn đề bản chất, hẳn anh ta không dám phủ nhận.

“Được rồi, sợ cô.”

Ha, đại công cáo thành. Khoan đã, dù sao xem qua báo chí, biết nhiều chuyện sẽ nảy sinh khi cùng thuê nhà. Nhưng tôi là ai? Ngải Thuần Kim! Không phải Ngải Thuần Chân![3] Chưa từng giết lợn chẳng lẽ chưa từng thấy lợn? Tôi không ngu ngốc diễn lại kịch bản nhảm chán kia, tầm thường!

2. Chương 2

“Em trai...” Bốn mắt trầm. “Lục, cái gì Bình, tôi đói rồi.”

“Phòng bếp bên kia.”

“Tôi không biết nấu, tiện thì cùng nhau làm đi.” Mỉm cười a dua chính là đạo lý sống còn.

“Làm sao cô có thể sống một mình nhỉ?” Bốn mắt nhận lệnh xuống phòng bếp.

“Cho nên mới muốn tìm người cùng thuê.” Tôi cắn hạt dưa đứng dựa vào cửa, nhìn bốn mắt từng dao từng dao “bỏ” khoai tây, hừ, cực kì vô nhân đạo!

“Cắt như thế, coi chừng không còn ngón tay mà đứt.” Tôi cầm lấy dao “xoẹt xoẹt” một trận, từng lát khoai tây đều đặn chồng chất.

“Cô biết nấu cơm?!”

Tôi cả kinh đặt dao xuống: “Chuột rút! Tay bị chuột rút! Vừa run lên liền “xoẹt xoẹt”, thôi, anh cứ làm tiếp đi.” Nguy hiểm quá, suýt nữa rơi vào kiếp sống trường kỳ khổ sai.

Hảo tiểu tử, còn làm bốn món ăn một món canh. Khoai tây xào, dưa chuột xào, khoai tây xào dưa chuột, rau trộn dưa chuột, canh khoai tây dưa chuột? Có ăn được hai miếng, tôi đành trốn tới phòng bếp cắn nửa quả dưa chuột, nửa quả còn lại cắt miếng đắp mắt nạ.

“Cô rửa bát đi.”

“Tôi đắp mặt nạ, không thể cử động.” Tôi quay người lại.

“Á.” Bốn mắt kêu lên một tiếng kinh hãi, lập tức thu dọn, “Tôi rửa, tôi rửa.”

Thế mới nói, nếu không muốn rửa bát thì phải nghĩ biện pháp. Bí quyết đầu tiên, nhanh! Ăn xong trước bốn mắt. Bí quyết thứ hai, bận! Như là đem mười ngón tay thon dài sơn móng đỏ sẫm giơ ra trước mặt anh ta; hoặc giả vờ tìm tư liệu, đóng cửa phòng tạo hiệu ứng âm thanh bên trong; nếu không thì làm như mệt mỏi lắm, vừa ăn vừa ngủ gật trên bàn... Anh ta tất nhiên sẽ thức thời mang chén đi rửa.

Ăn cơm xong, tôi nằm ở sô pha, vừa mát-xa da vừa liếc mắt nhìn anh ta thu dọn. Phải rồi, gần đây bốn mắt học tập theo “Ngày ngày ẩm thực”, tay nghề cũng tiến bộ.

“Hình như cô chưa rửa bát lần nào.” Bốn mắt cầm bát nhìn tôi.

“Tôi muốn mát-xa mặt, mát-xa lưng, mát-xa chân, hay là anh giúp tôi?” Tôi lộ ra vẻ mặt mời mọc, ngón chân ngoắc dép lê vẩy vẩy về phía anh ta.

Bát trong tay bốn mắt nhất thời run run: “Tôi đi rửa bát.”

Nhìn xem, anh ta thật sự tự nguyện.

Nói thật ra, đôi khi nghĩ lại, hình như tôi hơi quá phận tí xíu. Anh ta cũng không phải người xấu, ngoại trừ hơn tôi hai mắt, chân chạy thoát thân rất nhanh, không hề tức giận với tính tình thích trêu chọc của tôi, gây như con gà con, mà đàn ông rắn chắc thì vẫn dễ nhìn hơn một chút. Không phù hợp với điều kiện của bản thân, khỏi cần lo lắng làm chi.

3. Chương 3

“Hợp đồng lần này, Lý tổng thật vất vả rồi.” Tôi khéo léo cười nịnh.

“Đâu có, đâu có, đêm mai chúng ta đi ăn mừng rồi nói tiếp.”

“VẬY Lý tổng thông thả, đi đường cẩn thận.” Tôi cười đóng cửa xe, thương trường cạnh tranh, cả nam lẫn nữ đều không tiếc bán rẻ nụ cười. Quay người lại, giặt cả mình, bốn mắt xách đồ ăn đứng phía sau vẻ mặt âm trầm.

“Làm tôi sợ muốn chết, vừa rồi là khách hàng”. Tôi đang giải thích cái gì chứ? Khụ khụ, thiệt tình, tôi vỗ vỗ đồ ăn trên tay anh ta, cười nói, “Càng ngày càng giống ông xã trong nhà nha.” Bốn mắt xoay người lên lầu, tôi lẻo đẻo theo sau, giống như làm sai việc gì đó.

Trên bàn không ai mở lời, tôi vui đầu ăn nhanh chuẩn bị chuồn đi, xem ra hôm nay anh ta bị người chọc giận, chuẩn bị phát nổ, tốt nhất không nên ở đây làm vật hi sinh.

“Ăn nhanh như vậy làm gì, lại muốn trốn?”

“Tôi có chút việc...”

“Ngải Thuần Tinh! Tôi nhện cô thật lâu rồi!” Bốn mắt đập bàn, canh đỏ ra ngoài, “Từ lúc bắt đầu ở đến giờ cô đã nấu cơm hay rửa bát lần nào chưa? Quét dọn phòng ở, lau bàn này nọ, vì sao toàn do tôi làm?”

Còn trả chi phí linh tinh cho cô nữa, tôi không là gì của cô, chỉ là bạn thuê cùng phòng, vì sao phải như thế? Hôm nay cô rửa bát đi!”

Rửa thì rửa, hung hăng làm gì! Chỉ là vài lần không rửa bát, vài lần không làm việc nhà đã cáu giận như vậy. Tôi tức, hừ, đàn ông gì thế. Bốn mắt, chân teo, gầy như con gà con, còn hung dữ với mình. Đã không phù hợp với tiêu chuẩn của tôi thì thôi, lại còn phải nghe mắng mỗ. Bốn mắt xấu xa, chân dài xấu xa, gầy trức xấu xa, xấu xa... Tôi làm sao vậy, chỉ vì bị mắng một trận mà ngoan ngoãn chịu rửa bát? Trời ạ, ngoại trừ cha tôi còn chưa có tên nào dám hung dữ như thế! Làm sao tôi có thể chịu được uất ức này, tôi, tôi...

“Choang —”

Bốn mắt chạy vọt vào: “Làm sao vậy, đứt tay à?”

“Đều tại anh, đều tại anh...” Mắt tôi nhòe đi, nhưng nhất định không chịu thua kém, phải trừng lại.

“Tại tôi, tại tôi không tốt, tôi sai rồi, không nên hung dữ với cô, không nên nói quá đáng như vậy, sau này để tôi rửa.” Bốn mắt ôm tôi vào lòng. Hừ, đáng ghét, thực sự không phù hợp tiêu chuẩn của tôi.

4. Chương 4

Tối hôm sau có tiệc rượu xã giao, mấy tên kia liều mạng chuốc rượu cho tôi, tôi biết ngay không có ý tốt. Thừa dịp vẫn còn tỉnh táo bèn đi vào toilet gọi điện thoại cho bốn mắt.

Không lâu sau bốn mắt đã tới. Tôi nghiêng ngả đứng lên giới thiệu: “Đây là em trai tôi...”

“Biết anh là chồng em rồi, còn giả vờ điên. Thích uống phải không, về nhà chúng ta cùng uống.” Bốn mắt chợt ngồi xuống. “Chuốc say một cô gái, có phải đàn ông hay không vậy? Muốn uống thì để tôi uống cùng!” Cầm một chai rượu rót xuống, uống như uống nước, không ai nói gì, tôi lại tỉnh táo vài phần.

Bốn mắt đem chai rượu ném lên bàn: “Chúng ta đi.” Rồi rất khí khái mang tôi ra ngoài.

Đi nhau về đến cửa nhà: “Hôm nay anh thật uy phong, trước nay chưa thấy anh như vậy bao giờ.” Tôi móc chìa khóa mở cửa, phía sau “Uych” một tiếng, tôi quay đầu, thấy bốn mắt nằm không nhúc nhích như cây gỗ. Tôi vật vờ hỏi anh ta lên giường, “Oe” một tiếng, may mắn né nhanh, không bị nôn lên người. “Làm gì thế, muốn nôn phải nói một tiếng chứ...” Tôi vẫn mở miệng giáo huấn anh ta.

“Thuần Tinh, anh thích em, thật sự thật sự rất thích, rất thích em.” Bốn mắt mê man, vẻ mặt đỏ bừng, người toàn mùi rượu.

Diễn kịch không cần nhập tâm như vậy. Tôi đứng dậy rót chén nước. Ngốc chết, tôi nở nụ cười.

Buổi sáng khi tôi nấu cháo xong, bốn mắt tỉnh.

“Rất thơm.” Anh ta vẫn mặc áo ngủ ăn một miếng.

“Họ Lục, tôi cảnh cáo anh, sau này không được uống rượu nữa, đừng khiến tôi phải tha anh về nhà, phải thay quần áo, rửa mặt cho anh, giặt quần áo cho anh, lại còn nấu bữa sáng, ...”

“Thuần Tinh, chúng ta kết hôn đi.” Bốn mắt đột nhiên cầm tay của tôi, “Anh biết mình không phù hợp với tiêu chuẩn của em, nhưng anh sẽ cố gắng, để có thể cung cấp một ngày ba bữa nuôi em, anh sẽ làm việc thật tốt, cho em sống thoải mái. Anh sẽ nấu cơm, cũng sẽ rửa bát, tuy rằng mặt nạ dưa chuột của em rất đáng sợ, anh cũng sẽ không nói gì, không, là không để ý. Anh sẽ giúp em mát-xa, mát-xa mặt, mát-xa lưng, mát-xa đến cả chân. Sẽ trả chi phí lật vặt cho em, khi em bị say đưa em về nhà. Quan trọng nhất là, anh rất yêu em.” Nhìn anh ta nói một lèo, mặt đỏ hồng. Định làm... làm cái gì vậy.

“Thế này cũng gọi là cầu hôn à? Không có nhẫn, còn mặc áo ngủ! Em, muốn nhẫn kim cương, là loại rất lớn.”

“Em chờ chút.”

Kết cục đại đoàn viên rất cũ kỹ, tôi cũng nghĩ vậy. Không bằng diễn ra một chi tiết lạ, thu dọn quần áo, lập tức chạy trốn đi.

Bốn mắt ăn mặc chỉnh tề ôm hoa lấy từ phòng khách, đứng ở trước cửa phòng tôi: “Nhẫn đã chuẩn bị từ lâu, kim cương không phải rất lớn, nhưng anh cam đoan về sau sẽ đổi cái lớn hơn.” Anh nhìn thấy vali trong tay tôi, “Em làm gì vậy?”

“À, ăn mặc theo mùa thôi. Em đem đồ mùa hè dọn ra, cất đồ mùa đông vào trong vali.” Nói xong, tôi dùng một chiêu “hổ đói vỗ cừu” nhảy lên, dù sao cũng không phải thực nữ rồi, hung hăng hôn, thừa dịp anh choáng váng quay cuồng, nhấc chân đá vali vào gầm giường. Rồi nhà trốn đi? Ai thích chơi thì cứ việc.

– Hết –

[1] Thuần kim: Vàng ròng.

[2] DINK: Dual incomes no kids – gia đình có hai người đi làm nhưng không có con.

[3] Thuần chân: Ngây thơ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngot-ngao-o-chung>